KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.2.2017 r.
COM(2017) 88 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW

w sprawie wdrożenia przepisów UE dotyczących odpadów w latach 2010–2012

Wdrożenie dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów, dyrektywy 86/278/EWG w sprawie osadów ściekowych, dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów, dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, dyrektywy 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) oraz dyrektywy 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW

w sprawie wdrożenia przepisów UE dotyczących odpadów w latach 2010–2012

1. WPROWADZENIE

Niniejsze sprawozdanie zawiera informacje dotyczące wdrożenia w latach 2010–2012 następujących dyrektyw w sprawie odpadów:

- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (dyrektywa ramowa w sprawie odpadów);
- dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (dyrektywa w sprawie osadów ściekowych);
- dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (dyrektywa w sprawie składowania odpadów);
- dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (dyrektywa w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych);
- dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (dyrektywa WEEE);
- dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylająca dyrektywę 91/157/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG) (dyrektywa w sprawie baterii).

Niniejsze sprawozdanie sporządzono w oparciu o informacje, które państwa członkowskie przekazały w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia. W przypadkach, w których państwa członkowskie nie przekazały wymaganych informacji, w sprawozdaniu skorzystano z innych dostępnych źródeł, takich jak sprawozdania Europejskiej Agencji Środowiska, informacje dostępne na stronach internetowych państw członkowskich oraz odpowiedzi przesłane w odniesieniu do poprzednich okresów sprawozdawczych. Szczegółowe informacje dotyczące wdrożenia poszczególnych dyrektyw można znaleźć na stronie: http://ec.europa.eu/environment/waste/reporting/index.htm.

2. TERMINOWOŚĆ I JAKOŚĆ SPRAWOZDAWCZOŚCI

Z 27 państw członkowskich zobowiązanych do przesyłania sprawozdań[1] większość przesłała odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia dyrektyw objętych niniejszym sprawozdaniem. Państwa członkowskie mogły się lepiej wywiązać ze swojego obowiązku sprawozdawczego, przesyłając sprawozdania na czas, udzielając odpowiedzi na wszystkie pytania oraz podając pełne informacje. Załącznik 1 zawiera przegląd przesłanych sprawozdań.

Jakość i poziom szczegółowości sprawozdawczości oraz przekazanych informacji znacznie się różniły. W wielu przypadkach przekazano odpowiedzi niejasne i wymijające. Na przykład w odpowiedziach często odnoszono się tylko do prawodawstwa krajowego lub odpowiedzi udzielonych w poprzednich okresach sprawozdawczych, z pominięciem dalszych informacji dotyczących wdrożenia dyrektyw na poziomie praktycznym, nawet jeżeli ich udzielenie było jasno wymagane.

Gdy zwrócono się do państw członkowskich o przesłanie danych statystycznych oraz danych dotyczących zgodności z celami określonymi w dyrektywach, większość z nich odniosła się do sprawozdań rocznych przesyłanych Eurostatowi[2].

3. DYREKTYWA 2008/98/WE W SPRAWIE ODPADÓW

Państwa członkowskie miały dokonać transpozycji nowej dyrektywy ramowej w sprawie odpadów najpóźniej do dnia 12 grudnia 2010 r. W okresie przesyłania sprawozdań wszystkie państwa członkowskie albo dokonały transpozycji dyrektywy, albo były w trakcie jej dokonywania.

W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym poziom wytwarzania odpadów komunalnych w przeliczeniu na mieszkańca był niższy, zmniejszył się poziom składowania odpadów komunalnych, natomiast poziom recyklingu i spalania z odzyskiem energii wzrósł. Do końca 2012 r. co najmniej połowa państw członkowskich osiągnęła lub przekroczyła cel na 2020 r. dotyczący przygotowania do ponownego użycia i recyklingu 50 % odpadów z gospodarstw domowych i odpadów o podobnym charakterze lub znajdowała się na drodze do jego osiągnięcia do tego czasu. Siedem państw członkowskich poinformowało, że do 2012 r. już osiągnęły ten cel lub go przekroczyły. Siedem innych państw członkowskich poinformowało, że przygotowały one do ponownego użycia i poddały recyklingowi ponad 40 % odpadów z gospodarstw domowych i odpadów o podobnym charakterze.

Kilka państw członkowskich przekazało dane dotyczące współczynników odzysku odpadów z budowy i rozbiórki w latach 2010–2012. Czternaście państw członkowskich poinformowało, że już osiągnęły lub przekroczyły cel w zakresie odzysku 70 % odpadów z budowy i rozbiórki.

Większość państw członkowskich opublikowała programy zapobiegania powstawaniu odpadów. Osiem państw członkowskich nadal aktualizowało swoje plany gospodarki odpadami zgodnie z

---

[1] Chorwacja została państwem członkowskim Unii Europejskiej (UE) w dniu 1 lipca 2013 r. Nie wymagano od niej zatem, aby wdrożyła wspomniane dyrektywy w odnośnym okresie sprawozdawczym. Niemniej jednak Chorwacja przesłała odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia na lata 2010–2012, obejmujących dyrektywę ramową w sprawie odpadów, dyrektywę w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych oraz dyrektywę w sprawie osadów ściekowych. Przekazane informacje ujęto w niniejszym sprawozdaniu.

[2] http://ec.europa.eu/eurostat/web/environment/waste/database.

wymogami dyrektywy ramowej w sprawie odpadów. Państwa członkowskie wprowadziły do prawodawstwa krajowego i polityki krajowej zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta, samowystarczalności i bliskości oraz zasadę „zanieczyszczający płaci" wraz z wymaganiami TEEP[3].

Odnotowano znaczne braki w stosowaniu przepisów UE dotyczących odpadów w dziedzinie gospodarowania odpadami w kilku państwach członkowskich, które wciąż w dużym zakresie polegają na składowaniu odpadów komunalnych. Komisja opracowała ukierunkowane porady dotyczące wdrożenia konkretnych środków oraz wykorzystania funduszy europejskich, aby pomóc tym państwom członkowskim w usprawnieniu gospodarowania odpadami[4].

4. DYREKTYWA 86/278/EWG W SPRAWIE OSADÓW ŚCIEKOWYCH

Dyrektywa w sprawie osadów ściekowych obowiązuje od niemal trzech dekad, a jej wdrożenie przebiegło bezproblemowo. Od poprzedniego okresu sprawozdawczego niewiele w tym względzie się zmieniło.

W okresie sprawozdawczym nie wszystkie państwa członkowskie wykorzystywały osady ściekowe do celów rolniczych. W niektórych państwach członkowskich osadów ściekowych w ogóle nie wykorzystuje się do celów rolniczych lub wykorzystuje się je jedynie w niewielkim stopniu. Jedno z państw członkowskich poinformowało, że rozpoczęło wykorzystywanie osadów ściekowych do celów rolniczych.

Wszystkie państwa członkowskie zbudowały infrastrukturę oczyszczania osadów i udzieliły informacji odnośnie do metod oczyszczania osadów ściekowych przed zastosowaniem ich na glebę.

W przypadku wymagania dotyczącego określenia częstotliwości badania gleby, na której używa się osadów, wyniki państw członkowskich znacznie się różnią. Niektóre państwa członkowskie określiły, kiedy glebę należy poddać badaniom po początkowym zastosowaniu osadów. Inne państwa członkowskie określiły częstotliwość wynoszącą 10 lub nawet 20 lat. Jeszcze inne państwa członkowskie nie określiły częstotliwości, wymagając badania gleby tylko w przypadku, gdy spodziewane jest przekroczenie wartości dopuszczalnych.

Dane dotyczące osadów wyprodukowanych i wykorzystywanych w rolnictwie przekazane przez państwa członkowskie potwierdzają, że jest to w dalszym ciągu jedno z ich najpopularniejszych zastosowań. Mimo że wytwarzanie osadów ograniczono o 2 % w latach 2010–2012 w porównaniu do okresu 2007–2009, państwa członkowskie poinformowały, że w rolnictwie wykorzystano prawie taką samą ilość osadów ściekowych, jak w poprzednim okresie.

Odpowiada to około 45 % ilości wyprodukowanych osadów.

---

[3] Oznacza to, że *odpady powinny być zbierane oddzielnie, jeżeli jest to wykonalne z punktu widzenia technicznego, ekonomicznego i środowiskowego (ang. **t**echnically, **e**nvironmentally and **e**conomically **p**racticable – TEEP) (art. 10 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów).*

[4] http://ec.europa.eu/environment/waste/framework/support_implementation_1st_phase.htm.

5. DYREKTYWA 1999/31/WE W SPRAWIE SKŁADOWANIA ODPADÓW

Dyrektywa w sprawie składowania odpadów obowiązuje od dawna i od poprzedniego okresu sprawozdawczego niewiele się zmieniło.

Państwa członkowskie przyjęły środki w celu zminimalizowania lub wyeliminowania składowania odpadów. Poziom składowania odpadów komunalnych w krajach UE-27 spadł z 96 055 mln ton ogółem / 193 kg na mieszkańca w 2009 r. do 78 036 mln ton ogółem / 152 kg na mieszkańca w 2012 r. Średni wskaźnik składowania wszystkich wytworzonych odpadów spadł do 32 % w 2012 r. Niektóre państwa członkowskie poinformowały, że ich wskaźnik składowania odpadów komunalnych w 2012 r. wyniósł poniżej 5 %. Niemniej jednak w kilku państwach członkowskich składowanie jest wciąż głównym sposobem przetwarzania odpadów komunalnych, a wskaźniki składowania wytworzonych odpadów wynoszą ponad 80 %. Te państwa członkowskie mają jeszcze dużo do zrobienia, aby ograniczyć składowanie odpadów.

Większość państw członkowskich poinformowała o obniżaniu się z roku na rok poziomu składowania odpadów komunalnych i innych odpadów ulegających biodegradacji. Niemniej jednak występują różnice co do kompletności przedstawionych danych.

Państwa członkowskie przyjęły środki umożliwiające gromadzenie, przetwarzanie i wykorzystanie gazu składowiskowego oraz zminimalizowanie związanych z tym uciążliwości i zagrożeń.

Państwa te dokonały również transpozycji wymogu związanego z kryteriami przyjęcia odpadów do swojego prawodawstwa krajowego, włącznie z wymogami technicznymi, takimi jak monitorowanie odcieku, wód powierzchniowych i gruntowych oraz emisji gazu. Nie w każdym przypadku przekazano jednak dane dotyczące praktycznego wprowadzenia w życie tych wymogów przez podmioty zajmujące się składowiskami odpadów.

Piętnaście państw członkowskich poinformowało, że wszystkie składowiska odpadów niebezpiecznych na ich terytorium spełniają wymogi dyrektywy, a siedem państw członkowskich poinformowało, że ich składowiska wciąż tych wymogów nie spełniają. Jedenaście państw członkowskich poinformowało, że wszystkie składowiska odpadów innych niż niebezpieczne na ich terytorium są zgodne z wymogami dyrektywy, a dziesięć państw członkowskich poinformowało, że ich składowiska wciąż tych wymogów nie spełniają. Dziesięć państw członkowskich poinformowało, że wszystkie składowiska odpadów obojętnych na ich terytorium są zgodne z wymogami dyrektywy, a osiem państw członkowskich poinformowało, że ich składowiska tego rodzaju odpadów wciąż tych wymogów nie spełniają.

W niektórych państwach członkowskich liczba działających składowisk dla wszystkich strumieni odpadów (niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętnych), które nie spełniają wymogów dyrektywy, wciąż jest niepokojąco wysoka. Sytuacja ta miała miejsce również w poprzednim okresie sprawozdawczym. Pozostało jeszcze wiele do zrobienia, aby rozwiązać ten problem.

6. DYREKTYWA 94/62/WE W SPRAWIE OPAKOWAŃ I ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH

Dyrektywa w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych obowiązuje od ponad dwudziestu lat i od poprzedniego okresu sprawozdawczego niewiele się zmieniło.

Państwa członkowskie podjęły działania w celu ograniczenia wytwarzania odpadów opakowaniowych na wiele sposobów. Środki te obejmują plany zapobiegawcze, systemy odpowiedzialności producenta, środki podatkowe, systemy opłat proporcjonalnych do ilości

wyrzucanych odpadów, zielone zamówienia publiczne, kampanie informacyjne i uświadamiające, ekoprojekt i plany działania dotyczące najważniejszych gałęzi przemysłu. W latach 2010–2012 ilość i skład opakowań i odpadów opakowaniowych, o których poinformowano, pozostały na tym samym poziomie, z tym że zgłoszona ilość odpadów opakowaniowych wytworzonych w tym okresie w UE-27 wzrosła o 0,16 %.

Większość państw członkowskich przyjęła szereg środków zachęcających do ponownego użycia opakowań. Obejmują one systemy kaucji i zwrotu określonych rodzajów opakowań, środki podatkowe, zobowiązania dotyczące oferowania produktów w opakowaniu do wielokrotnego użytku, popularyzowanie ponownego użycia w planach gospodarki odpadami oraz jako środka zapobiegającego powstawaniu odpadów, a także środki informacyjne i podnoszące świadomość w tej dziedzinie. Niektóre państwa członkowskie wprowadziły lub planują wprowadzić nowe systemy zwrotów kaucji.

Znakomita większość państw członkowskich osiągnęła cele w zakresie ogólnego odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz cele w zakresie recyklingu określonych materiałów.

Ogólnie rzecz biorąc, skuteczność państw członkowskich uległa nieznacznej poprawie jeżeli chodzi o odzysk (z 76,3 % w 2010 r. na 78,5 % w 2012 r.) i recykling (z 63,3 % w 2010 r. na 64,6 % w 2012 r.).

Większość państw członkowskich zobowiązuje producentów do zbierania odpadów opakowaniowych w celu odzysku i recyklingu. Producenci opakowań wypełniają swoje zobowiązania poprzez tworzenie własnych systemów zwrotu lub poprzez uczestniczenie w systemach obejmujących zwrot, zbiórkę, ponowne użycie, recykling lub inną formę odzysku odpadów opakowaniowych. Niektóre państwa członkowskie poczyniły postępy poprzez rozszerzenie istniejących zbiorowych systemów zarządzania odpadami opakowaniowymi lub poprzez opracowanie dodatkowych systemów zwrotu oraz zwiększenie liczby zbiorowych systemów zgodności dla odpadów opakowaniowych.

Większość państw członkowskich poinformowała o istnieniu norm krajowych dotyczących najwyższych poziomów stężenia metali ciężkich w opakowaniach. Na podstawie decyzji Komisji 2009/292/WE z dnia 24 marca 2009 r. obowiązuje odstępstwo dla skrzyń i palet z tworzyw sztucznych w odniesieniu do poziomów stężenia metali ciężkich ustanowionych w dyrektywie w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. Pomimo obowiązku składania sprawozdań odnośnie do funkcjonowania systemu, o którym mowa w przedmiotowej decyzji, oraz odnośnie do postępu w stopniowym wycofywaniu skrzyń i palet z tworzyw sztucznych o zbyt wysokim stężeniu metali ciężkich, żadne państwo członkowskie nie przekazało na ten temat żadnych informacji.

7. DYREKTYWA 2002/96/WE W SPRAWIE ZUŻYTEGO SPRZĘTU ELEKTROTECHNICZNEGO I ELEKTRONICZNEGO (WEEE)

Bieżące zobowiązanie w zakresie sprawozdawczości obejmuje starą dyrektywę WEEE. Dyrektywę tę zastąpiła dyrektywa 2012/19/UE.

Wszystkie państwa członkowskie opracowały systemy zbierania odpadów oraz wprowadziły środki dotyczące przyjaznego dla środowiska przetwarzania WEEE oraz środki zapewniające finansowanie przez producentów zbierania, przetwarzania, odzysku oraz przyjaznego dla środowiska unieszkodliwiania WEEE pochodzącego z prywatnych gospodarstw domowych. Państwa te wprowadziły również środki w celu zapewnienia, aby producenci odpowiednio informowali konsumentów i zakłady przetwarzania WEEE.

W latach 2010–2012 zebrano, ponownie użyto lub poddano recyklingowi i odzyskano więcej WEEE niż w poprzednim okresie sprawozdawczym.

Ilość zebranego WEEE pochodzącego z prywatnych gospodarstw domowych w UE-27 wzrosła z 2,97 mln ton na koniec 2009 r. do 3,02 mln ton na koniec 2012 r. W tym okresie 17 państw członkowskich osiągnęło cel w zakresie zbierania WEEE pochodzącego z prywatnych gospodarstw domowych wynoszący 4 kg na mieszkańca.

Większość państw członkowskich osiągnęła cele dotyczące poszczególnych kategorii określonych w dyrektywie w zakresie ponownego użycia lub recyklingu i odzysku; poziom każdego z tych działań wzrósł w okresie sprawozdawczym. Najwyższe poziomy odnotowano w przypadku sprzętu konsumenckiego i małogabarytowych urządzeń gospodarstwa domowego. Jeżeli chodzi o sprzęt konsumencki, 26 państw członkowskich osiągnęło cel w zakresie ponownego użycia lub recyklingu wynoszący 65 % oraz cel w zakresie odzysku wynoszący 75 %. Te państwa członkowskie osiągnęły również cele dotyczące urządzeń gospodarstwa domowego – cel w zakresie ponownego użycia lub recyklingu wynoszący 50 % oraz cel w zakresie odzysku wynoszący 70 %. Liczba państw członkowskich, które osiągnęły te cele, była nieznacznie większa niż w poprzednim okresie sprawozdawczym, niemniej jednak wykaz państw członkowskich zmienia się w przypadku każdej kategorii WEEE. Liczba państw członkowskich, które osiągnęły cele dotyczące poszczególnych kategorii ponownego użycia i recyklingu, nieznacznie spadła jedynie w przypadku kliku kategorii WEEE[5].

8. DYREKTYWA 2006/66/WE W SPRAWIE BATERII I AKUMULATORÓW

Państwa członkowskie po raz pierwszy miały obowiązek przedstawić Komisji sprawozdania dotyczące dyrektywy w sprawie baterii. Dlatego też porównanie z poprzednim okresem sprawozdawczym nie jest możliwe.

Wszystkie państwa członkowskie dokonały transpozycji wymogów dyrektywy w sprawie baterii do swojego prawodawstwa krajowego.

Większość państw członkowskich opracowała systemy zbierania baterii i akumulatorów w odnośnym okresie sprawozdawczym, a kilka państw członkowskich poinformowało, że nadal są w trakcie wprowadzania tych systemów w życie. Państwa członkowskie dysponują środkami w zakresie przetwarzania i recyklingu zużytych baterii i akumulatorów.

Państwa członkowskie poinformowały, że wprowadziły szereg środków w celu zapobiegania wyrzucaniu na składowiska zużytych baterii i akumulatorów, takich jak systemy zezwoleń oraz wykazy rodzajów odpadów, których składowanie jest zabronione. Jedenaście państw członkowskich poinformowało o wprowadzeniu w życie środków wykraczających zasięgiem poza zobowiązania określone w dyrektywie. Obejmują one minimalizowanie składowania odpadów pochodzących z baterii i akumulatorów przemysłowych i samochodowych w postaci zmieszanych odpadów komunalnych, prowadzenie kampanii uświadamiających w szkołach i gminach oraz udostępnienie punktów zbierania umożliwiających nieodpłatny zwrot tych odpadów.

[5] W 2009 r. 26 państw członkowskich osiągnęło cele w zakresie ponownego użycia i recyklingu zużytych narzędzi elektrycznych i elektronicznych. W 2012 r. te cele osiągnęło 25 państw członkowskich. W 2009 r. 24 państwa członkowskie osiągnęły cele w zakresie ponownego użycia i recyklingu zużytych gazowych lamp wyładowczych. W 2012 r. te cele osiągnęły 23 państwa członkowskie. W 2009 r. 26 państw członkowskich osiągnęło cel w zakresie odzysku zużytych narzędzi elektrycznych i elektronicznych. W 2012 r. te cele osiągnęło 25 państw członkowskich.

Do dnia 26 września 2012 r. 20 państw członkowskich osiągnęło minimalny cel zbierania wynoszący 25 %.

Cztery państwa członkowskie poinformowały, że osiągnęły 100 % poziom recyklingu, a osiem państw członkowskich zgłosiło poziom 50–99 %.

Dziewiętnaście państw członkowskich osiągnęło lub przekroczyło poziomy wydajności recyklingu w przypadku baterii kwasowo-ołowiowych, niklowo-kadmowych i innych baterii i akumulatorów. Dwa państwa członkowskie osiągnęły lub przekroczyły poziomy w przypadku baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych i innych, zaś dwa inne państwa członkowskie osiągnęły lub przekroczyły te poziomy wyłącznie w przypadku baterii i akumulatorów kwasowo-ołowiowych.

Dwa państwa członkowskie dokonywały wywozu zużytych baterii i akumulatorów do państw trzecich. Kilka państw członkowskich dokonywało wywozu zużytych baterii i akumulatorów do innych państw członkowskich, jednak w tym przypadku kwestionariusz dotyczący wdrożenia nie oddaje pełnego obrazu sytuacji. Państwa członkowskie nieposiadające żadnych krajowych zakładów przetwarzania lub recyklingu dokonywały wywozu swoich wszystkich zebranych baterii i akumulatorów. Niemniej jednak kilka państw członkowskich posiadających krajowe zakłady przetwarzania również poinformowało, że dokonały wywozu swoich zużytych baterii i akumulatorów w celu ich przetworzenia w innym państwie członkowskim.

9. PODSUMOWANIE

Nie wszystkie państwa członkowskie wypełniły określony w dyrektywach obowiązek dotyczący składania sprawozdań Komisji w sprawie wdrożenia przepisów co trzy lata. Niektóre z państw członkowskich nie przesłały odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczącym wdrożenia na lata 2010–2012.

Również zakres odpowiedzi jest różny: od szczegółowych i pełnych, po jedynie odnoszące się do prawodawstwa krajowego. Większość państw członkowskich poinformowała, czy odpowiednie środki transponowano do prawodawstwa krajowego, jednakże informacje te nie zostały opatrzone komentarzem dotyczącym skuteczności działań lub praktycznej poprawy sytuacji w ich wyniku. Zdarzało się również, że odpowiedzi były niespójne. W kilku przypadkach brakowało danych. W innych przypadkach odpowiedzi nie umożliwiały porównania między państwami członkowskimi lub między wynikami danego państwa członkowskiego z poprzedniego i obecnego okresu sprawozdawczego.

W wielu przypadkach odpowiedzi nie zawierały wystarczających informacji do przeprowadzenia oceny stanu rzeczywistego wdrożenia odnośnych dyrektyw. Na przykład w wielu odpowiedziach odnoszono się jedynie do prawodawstwa krajowego lub cytowano fragmenty tekstów legislacyjnych bez podania żadnych dalszych informacji na temat wdrożenia lub odnoszono się tylko do odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia z poprzednich okresów sprawozdawczych bez podania wymaganych informacji lub informacji na temat rozwoju sytuacji w czasie.

Podsumowując, trzyletnie sprawozdania w sprawie wdrożenia opracowane przez państwa członkowskie nie umożliwiają skutecznego sprawdzenia zgodności z dyrektywami, wdrożenia dyrektyw i ich wpływu na sytuację. Sprawozdawczość w niniejszym zakresie wymaga również wykorzystania wielu źródeł, co może przyczynić się do spowodowania zbędnego obciążenia administracyjnego.

Najbardziej obiektywnymi i dokładnymi informacjami umożliwiającymi dokonanie oceny skuteczności w zakresie gospodarowania odpadami w poszczególnych państwach członkowskich są dane dotyczące wytworzonych odpadów, zbierania odpadów, ich recyklingu i odzysku, składowania oraz wytwarzania i wykorzystywania osadów ściekowych, które państwa te powinny co roku przedstawić. Dlatego też państwa członkowskie powinny czynić dalsze starania w celu poprawy jakości, wiarygodności i porównywalności tego rodzaju danych. Mogą to zrobić poprzez przeprowadzenie analizy porównawczej metodyk w zakresie sprawozdawczości oraz wprowadzenie sprawozdań z kontroli jakości danych, aby w sprawozdaniach dotyczących osiągnięcia celów określonych w prawodawstwie państwa członkowskie posługiwały się najnowszą i zharmonizowaną metodyką.

Uwagi na temat niniejszych wniosków przedstawiono w ostatnim przeglądzie polityki i prawodawstwa w zakresie odpadów[6]. W przeglądzie tym Komisja wystąpiła z wnioskiem o zniesienie przepisów zobowiązujących państwa członkowskie do opracowania co trzy lata sprawozdań na temat wdrożenia oraz do oparcia monitorowania zgodności wyłącznie na jakościowych danych statystycznych, które państwa członkowskie muszą przedstawić Komisji co roku.

[6] http://ec.europa.eu/environment/waste/target_review.htm

ZAŁĄCZNIK 1: ODPOWIEDZI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UDZIELONE NA PYTANIA ZAWARTE W KWESTIONARIUSZU DOTYCZĄCYM WDROŻENIA OTRZYMANE PRZEZ KOMISJĘ DO KOŃCA 2014 R.

Państwa członkowskie	Dyrektywa ramowa w sprawie odpadów 2008/98/WE	Dyrektywa WEEE 2002/96/WE	Dyrektywa w sprawie składowania odpadów 1999/31/WE	Dyrektywa w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych 94/62/WE	Dyrektywa w sprawie osadów ściekowych 86/278/EWG	Dyrektywa w sprawie baterii 2006/66/WE
Austria	+	+	+	+	+	+
Belgia	-	+	+[7]	+	+	+
Bułgaria	+	+	+	+	+	+
Chorwacja	+ niewymagane	niewymagane	niewymagane	+ niewymagane	+ niewymagane	niewymagane
Cypr	+	-	+	+	+	+
Republika Czeska	+	+	+	+	+	+
Dania	+	-	+	-	-	-
Estonia	+	+	+	+	+	+
Finlandia	+	+	+	+	+	+
Francja	-	+	-	+	-	+
Niemcy	+	+	+	+	+	+
Grecja	+	+	+	+	+	-
Węgry	+	+	+	+	+	+
Irlandia	+	-	+	+	+	+
Włochy	+	+	-	+	+	+
Łotwa	+	+	+	+	-	-
Litwa	+	+	+	+	+	+
Luksemburg	+	-	+	+	+	+
Malta	+	+	-	+	+	+
Niderlandy	-	+	+	+	+	+
Polska	+	+	-	+	-	+
Portugalia	+	+	+	-	+	+
Rumunia	+	-	+	-	-	+
Słowacja	+	+	+	+	+	+
Słowenia	+	+	+	+	+	+
Hiszpania	+	+	+	+	+	+

[7] Sprawozdania otrzymano od Regionu Walonii i Flandrii, ale nie od Regionu Stołecznego Brukseli.

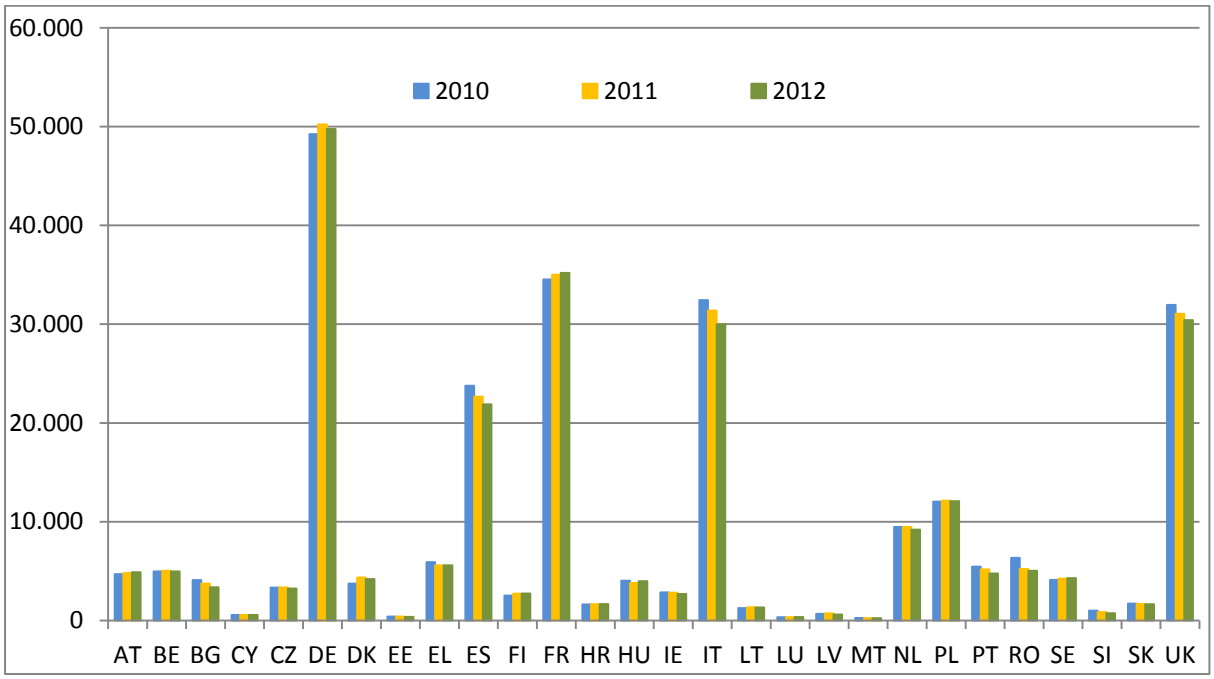
Państwa członkowskie	Dyrektywa ramowa w sprawie odpadów 2008/98/WE	Dyrektywa WEEE 2002/96/WE	Dyrektywa w sprawie składowania odpadów 1999/31/WE	Dyrektywa w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych 94/62/WE	Dyrektywa w sprawie osadów ściekowych 86/278/EWG	Dyrektywa w sprawie baterii 2006/66/WE
Szwecja	+	+	+	+	+	+
Zjednoczone Królestwo	+	-	+	+	+	+
UE-28: procent otrzymanych (%)	**89 % (25/28)**	**75 % (21/28)**	**82 % (23/28)**	**89 % (25/28)**	**82 % (23/28)**	**86 % (24/28)**

	W terminie: do 30.09.2013
	Między 1.10.2013 a 31.10.2013

	Między 1.11.2013 a 31.12.2014
	Nie otrzymano sprawozdania do 31.12.2014

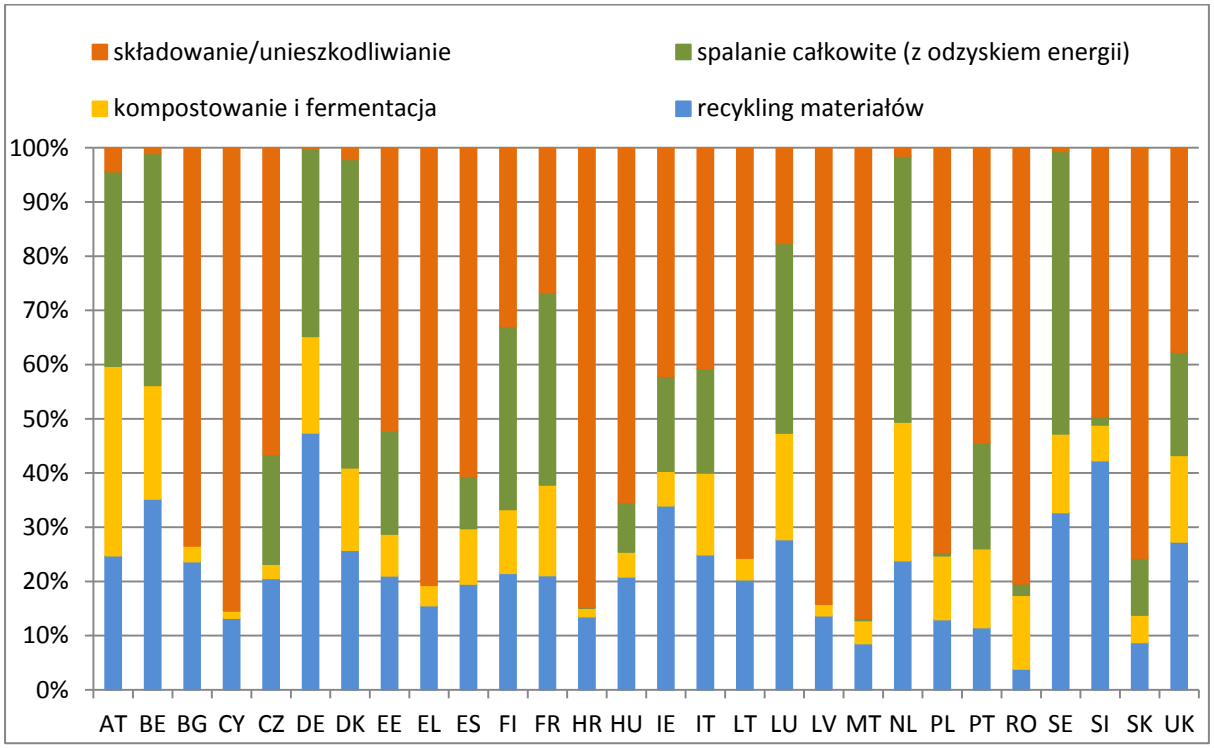
ZAŁĄCZNIK 2: WYTWARZANIE I PRZETWARZANIE ODPADÓW

Odpady komunalne wytwarzane w państwach członkowskich (tys. ton)

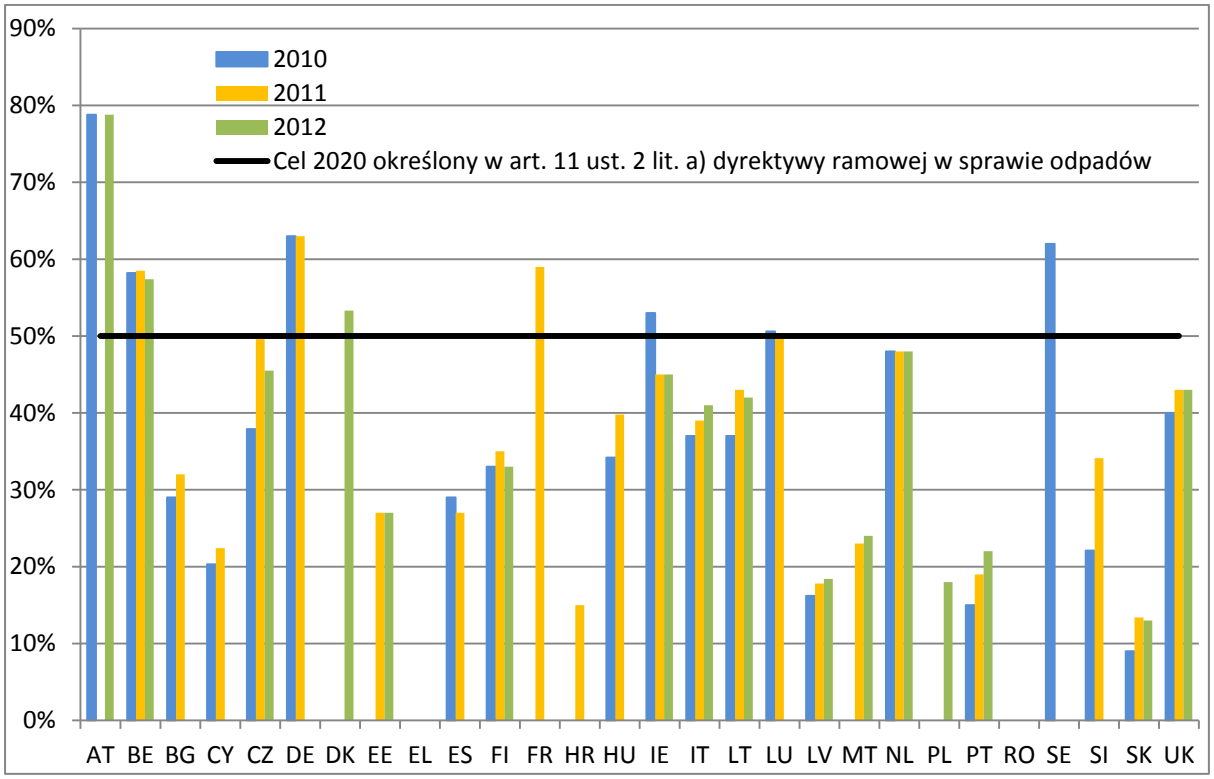
Źródło: EUROSTAT (kod danych online: t_env_wasst)

Przetwarzanie odpadów komunalnych w państwach członkowskich (2012)

Źródło: EUROSTAT (kod danych online: t_env_wasst)

Ponowne użycie i recykling odpadów z gospodarstw domowych w państwach członkowskich

Źródło: dane przedstawione Komisji Europejskiej przez państwa członkowskie w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia na lata 2010–2012 lub dyrekcji EUROSTAT z użyciem portalu EDAMIS

Przygotowanie do ponownego użycia i recyklingu odpadów z gospodarstw domowych – metoda obliczania

Państwo członkowskie		Poziom przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów z gospodarstw domowych		
	Metoda obliczania zastosowana przez państwo członkowskie[8]:	2010	2011	2012
Austria	2	79 %	-	79 %
Belgia	3	58 %	59 %	57 %
Bułgaria	3	29 %	32 %	-
Chorwacja	2	-	15 %	-
Cypr	2	20,3 %	22,4 %	-
Republika Czeska	2	38 %	50 %	46 %
Dania	1	-	-	53 %
Estonia	2	-	27 %	27 %
Finlandia	4	33 %	35 %	33 %
Francja	2	-	59 %	-
Niemcy	4	63 %	63 %	-
Grecja	-	-	-	-
Węgry	2	34 %	40 %	-
Irlandia	1	53 %	45 %	44 %
Włochy	2	37 %	39 %	41 %
Łotwa	4	16 %	18 %	18 %
Litwa	2	37 %	43 %	42 %
Luksemburg	3	51 %	50 %	-
Malta	1	-	23 %	24 %
Niderlandy	2	48 %	48 %	48 %
Polska	2	-	-	18 %
Portugalia	2	19 %	19 %	22 %
Rumunia	-	-	-	-
Słowacja	3	9 %	13 %	13 %

[8] Decyzja Komisji z dnia 18 listopada 2011 r. ustanawiająca zasady i metody obliczeń w odniesieniu do weryfikacji zgodności z celami określonymi w art. 11 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (2011/753/UE) (Dz.U. L 310/11).

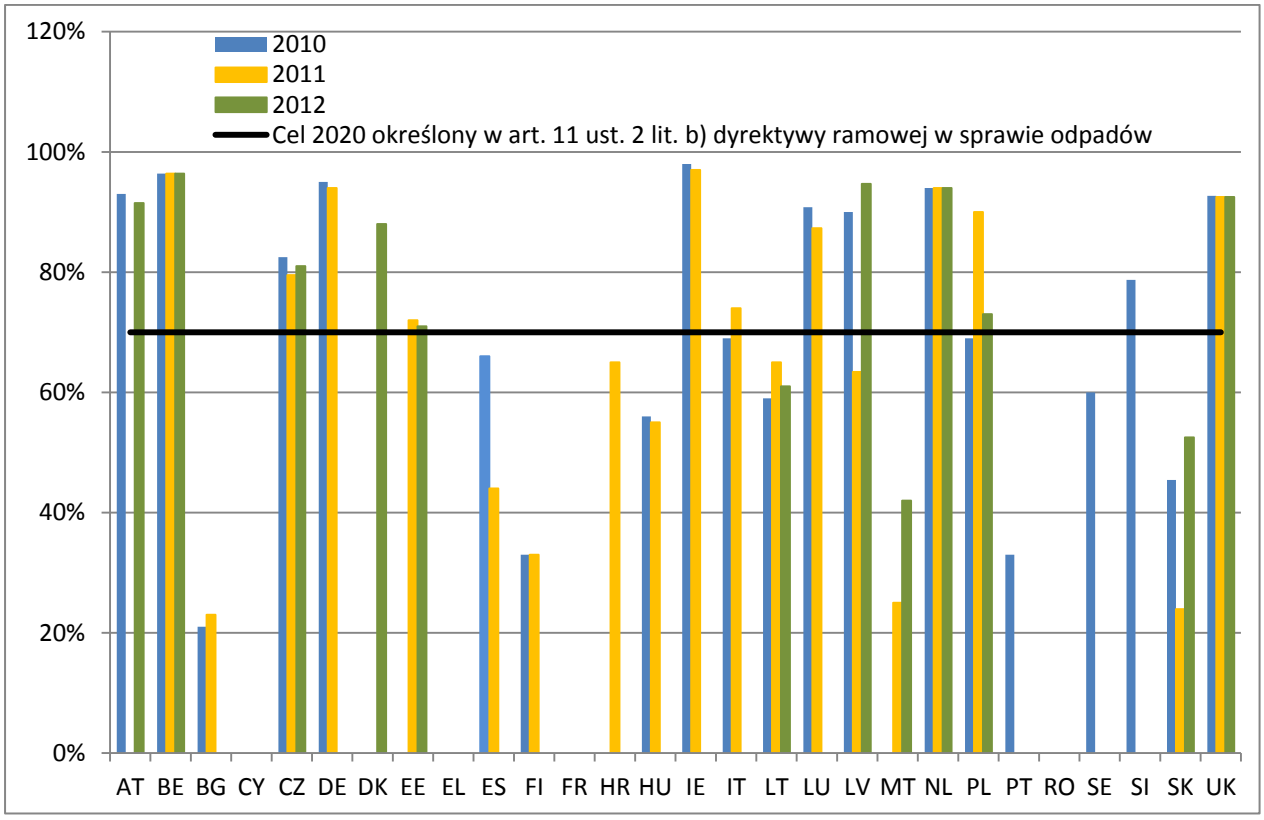
Państwo członkowskie		Poziom przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów z gospodarstw domowych		
	Metoda obliczania zastosowana przez państwo członkowskie[8]:	**2010**	**2011**	**2012**
Słowenia	4	22 %	34 %	-
Hiszpania	4	29 %	27 %	-
Szwecja	2	62 %	-	-
Zjednoczone Królestwo	3	40 %	43 %	44 %
Uwagi:	Aby skontrolować zgodność z celem określonym w art. 11 ust. 2 lit. a) dyrektywy ramowej w sprawie odpadów, decyzja 2011/753/UE[9] umożliwia państwom członkowskim zastosowanie czterech różnych metod obliczania w celu poinformowania o ich poziomach ponownego użycia i recyklingu odpadów z gospodarstw domowych. Różnica między metodami obliczania dotyczy rodzajów odpadów, które każda z nich obejmuje, jak przedstawiono poniżej. • Metoda 1: odpady papieru, metalu, tworzyw sztucznych i szkła z gospodarstw domowych. • Metoda 2: odpady papieru, metalu, tworzyw sztucznych, szkła oraz inne jednorodne strumienie odpadów z gospodarstw domowych lub podobne strumienie odpadów. • Metoda 3: odpady z gospodarstw domowych. • Metoda 4: odpady komunalne.			

Źródło: dane przedstawione Komisji Europejskiej przez państwa członkowskie w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia na lata 2010–2012 lub dyrekcji EUROSTAT z użyciem portalu EDAMIS[10].

[9] Decyzja Komisji z dnia 18 listopada 2011 r. ustanawiająca zasady i metody obliczeń w odniesieniu do weryfikacji zgodności z celami określonymi w art. 11 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (2011/753/UE) (Dz.U. L 310/11).

[10] ARGUS (2014), *Sprawozdawczość dotycząca zgodności w zakresie dyrektywy ramowej w sprawie odpadów – poziom recyklingu i odzysku na lata 2010, 2011 i 2012: Sprawozdanie na temat walidacji danych dotyczących odpadów z gospodarstw domowych (projekt)*, grudzień 2014 r.

Odzysk odpadów z budowy i rozbiórki w państwach członkowskich

Źródło: dane przedstawione Komisji Europejskiej przez państwa członkowskie w kwestionariuszach dotyczących wdrożenia na lata 2010–2012 lub dyrekcji EUROSTAT z użyciem portalu EDAMIS[11].

[11] ARGUS (2014), *Sprawozdawczość dotycząca zgodności w zakresie dyrektywy ramowej w sprawie odpadów – poziom recyklingu i odzysku na lata 2010, 2011 i 2012: Sprawozdanie na temat walidacji danych dotyczących odpadów z budowy i rozbiórki (projekt)*, październik 2014 r.

ZAŁĄCZNIK 3: OSADY ŚCIEKOWE

Ilość osadów wyprodukowanych i wykorzystanych w państwach członkowskich, 2010–2012

	Ilość osadów wyprodukowanych przez oczyszczalnie ścieków, sucha masa (ton/rok)			Ilość osadów wykorzystanych w rolnictwie		
	2010	**2011**	**2012**	**2010**	**2011**	**2012**
Austria *	117 471	119 069	34 798	33 076	113 248	13 029
Bułgaria	49 757	51 388	59 261	13 644	17 561	21 241
Chorwacja	21 315	18 570	19 457	546	681	954
Cypr	7 083	6 815	6 533	5 294	3 912	2 756
Republika Czeska	162 724	163 739	162 217	27 253	20 562	35 542
Dania	131 900	brak danych	brak danych	79 140	brak danych	brak danych
Estonia	27 950	27 780	22 796	14 100	16 030	12 536
Finlandia	142 700	140 900	brak danych	7 500	3 800	brak danych
Francja	1 127 039	1 094 836	1 124 363	779 609	790 780	787 300
Niemcy	1 774 793	1 836 952	1 742 920	610 249	600 270	580 031
Grecja	103 866	90 655	89 978	270	180	9 358
Węgry **	236 043	217 494	brak danych	24 580	22 322	brak danych
Irlandia	89 991	85 648	72 429	82 670	57 699	68 329
Włochy	839 725	851 760	654 024	248 215	299 159	274 095
Łotwa	23 258	22 458	22 686	8 131	5 307	6 740
Litwa	67 990	65 971	brak danych	15 517	15 877	brak danych
Luksemburg	7 434	7 852	8 733	2 738	3 569	4 292
Niderlandy	523 744	513 786	510 000	23 853	20 708	20 000
Polska	533 400	567 300	562 000	98 200	112 000	123 000
Portugalia ***	162 680	140 013	284 776	5 646	23 087	29 171
Rumunia ******	138 850	124 500	brak danych	0	0	brak danych

Słowacja	54 760	58 720	58 706	923	462	1 140
Słowenia	29 996	26 808	26 171	3	0	2
Hiszpania	1 086 720	1 058 999	1 082 669	895 791	863 765	870 059
Szwecja	211 100	214 420	207 460	49 600	44 170	48 340
Zjednoczone Królestwo	1 422 024	1 434 710	1 152 327	1 067 672	1 074 424	834 202

* Dane za rok 2011 nie obejmują danych z Dolnej Austrii.
** Brak danych ostatecznych ze względu na trwające obliczanie danych za rok 2011.
*** Zastosowano szacunkową średnią wartość suchej masy wynoszącą 20 %.
**** Dane zastosowane dla okresu 2007–2009.

ZAŁĄCZNIK 4: SKŁADOWANIE ODPADÓW

Tabela 1: Liczba składowisk w 2012 r.

Państwo członkowskie	Odpady niebezpieczne	Odpady inne niż niebezpieczne	Odpady obojętne	Pozostałe odpady
Austria	0	156	35	505[12]
Belgia	7	31	14	1
Bułgaria	8	174	3	-
Cypr	1[13]	119	2	-
Republika Czeska	26	152	62	-
Chorwacja	Niewymagane			
Dania	6	52	6	0
Estonia	7	6	-	-
Finlandia	22	90	4	-
Francja	-	-	-	-
Niemcy	76	2 643	1 742	11[14]
Grecja	2	74	-	2[15]
Węgry	13	72	11	-
Irlandia	0	36	5	45
Włochy	-	-	-	-
Łotwa	1	11	-	-
Litwa	0	11	3	0
Luksemburg	0	2	11	0

[12] Składowiska urobku.

[13] Składowisko powstało przed opublikowaniem dyrektywy.

[14] Składowisko podziemne i przechowywanie długoterminowe.

[15] Inne niż niebezpieczne odpady przemysłowe.

Państwo członkowskie	Odpady niebezpieczne	Odpady inne niż niebezpieczne	Odpady obojętne	Pozostałe odpady
Malta	0	-	-	-
Niderlandy[16]	22	22	22	-
Polska	-	-	-	-
Portugalia	2	63	4	0
Rumunia[17]	105	105	105	-
Słowacja	11	90	17	-
Słowenia	2	71	14	0
Hiszpania	14	206	170	-
Szwecja	46	108	30	0
Zjednoczone Królestwo	225	423	429	-
UE-27:	355[18]	3 719[19]	2 362[20]	564

[16] W danych dotyczących Niderlandów przedstawionych w kwestionariuszu dotyczącym wdrożenia na lata 2010–2012 nie wprowadzono rozróżnienia między składowiskami odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętnych.

[17] W danych dotyczących Rumunii przedstawionych w kwestionariuszu dotyczącym wdrożenia na lata 2010–2012 nie wprowadzono rozróżnienia między składowiskami odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętnych.

[18] EUROSTAT wartość szacunkowa (zniesione)

[19] EUROSTAT wartość szacunkowa (zniesione)

[20] EUROSTAT wartość szacunkowa (zniesione)

Tabela 2: Pojemność składowisk odpadów innych niż niebezpieczne w 2012 r. (w 1 000 ton lub m^3)

Państwo członkowskie	Odpady niebezpieczne	Odpady inne niż niebezpieczne	Odpady obojętne	Pozostałe odpady	
Austria	0	38 900	5 300	-	
Belgia	3 354 t + 607 460 m^3	8 763 t + 16 385 m^3	3 992	2 076,52	
Bułgaria	3 693	235 258	1 439	0	
Cypr	-	-	-	0	
Republika Czeska	8 821	33 584	9 830	0	
Chorwacja	Niewymagane				
Dania[21]	463	692	260	0	
Estonia	205 500	6 200	0	0	
Finlandia	18 061	48 667	496	0	
Francja	-	-	-	-	
Niemcy	54 800	455 200	184 100	7 600	
Grecja	1,5[22]	-	0	-	
Węgry	185 rocznie	38 900	16 800	0	
Irlandia	-	14 500	-	-	
Włochy	-	-	-	-	
Łotwa	180	16 211	0	0	
Litwa	0	1 250 rocznie	106 rocznie	0	
Luksemburg	0	1 160 127 m^3	14 593 544 m^3	0	
Malta	0	-	-	-	
Niderlandy[23]	-	39 690 m^3	0	0	
Polska	-	-	-	-	
Portugalia	1 670	28 275	653	0	
Rumunia[24]	-	-	-	-	
Słowacja	813	8 964	-	0	

[21] Włącznie ze składowiskami odpadów mineralnych i zmieszanych.

[22] Dane odnoszą się do jednego z dwóch miejsc.

[23] W danych dotyczących Niderlandów przedstawionych w kwestionariuszu dotyczącym wdrożenia na lata 2010–2012 nie wprowadzono rozróżnienia między składowiskami odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętnych.

[24] W danych dotyczących Rumunii przedstawionych w kwestionariuszu dotyczącym wdrożenia na lata 2010–2012 nie wprowadzono rozróżnienia między składowiskami odpadów niebezpiecznych, innych niż niebezpieczne i obojętnych.

Państwo członkowskie	Odpady niebezpieczne	Odpady inne niż niebezpieczne	Odpady obojętne	Pozostałe odpady	
Słowenia	75	6 464	609	0	
Hiszpania	5 130 t + 80 000 m^3	124 168 t + 53 307 000 m^3	102 254	0	
Szwecja	7 050	34 726	637	0	
Zjednoczone Królestwo	18 545	485 174	130 024	0	
UE-27	551 120[25]	2 288 590[26]	978 550[27]		

Źródło: kwestionariusze dotyczące wdrożenia 2010–2012 i EUROSTAT 2015[28].

[25] EUROSTAT wartość szacunkowa (zniesione)

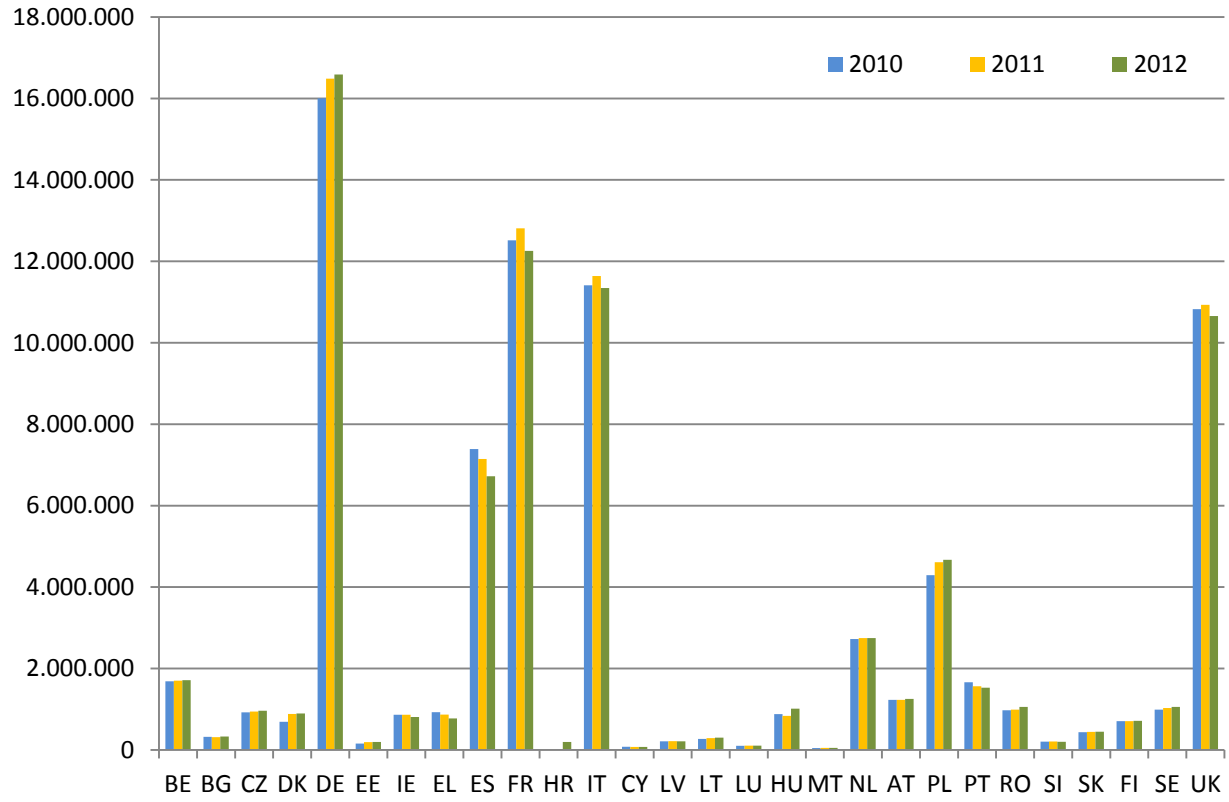
[26] EUROSTAT wartość szacunkowa (zniesione)

[27] EUROSTAT wartość szacunkowa (zniesione)

[28] *Baza danych EUROSTAT.* Dostępna na stronie internetowej: http://ec.europa.eu/eurostat/web/environment/waste/database. W tabeli przedstawiono wszystkie dane dostępne w chwili powstawania niniejszego sprawozdania.

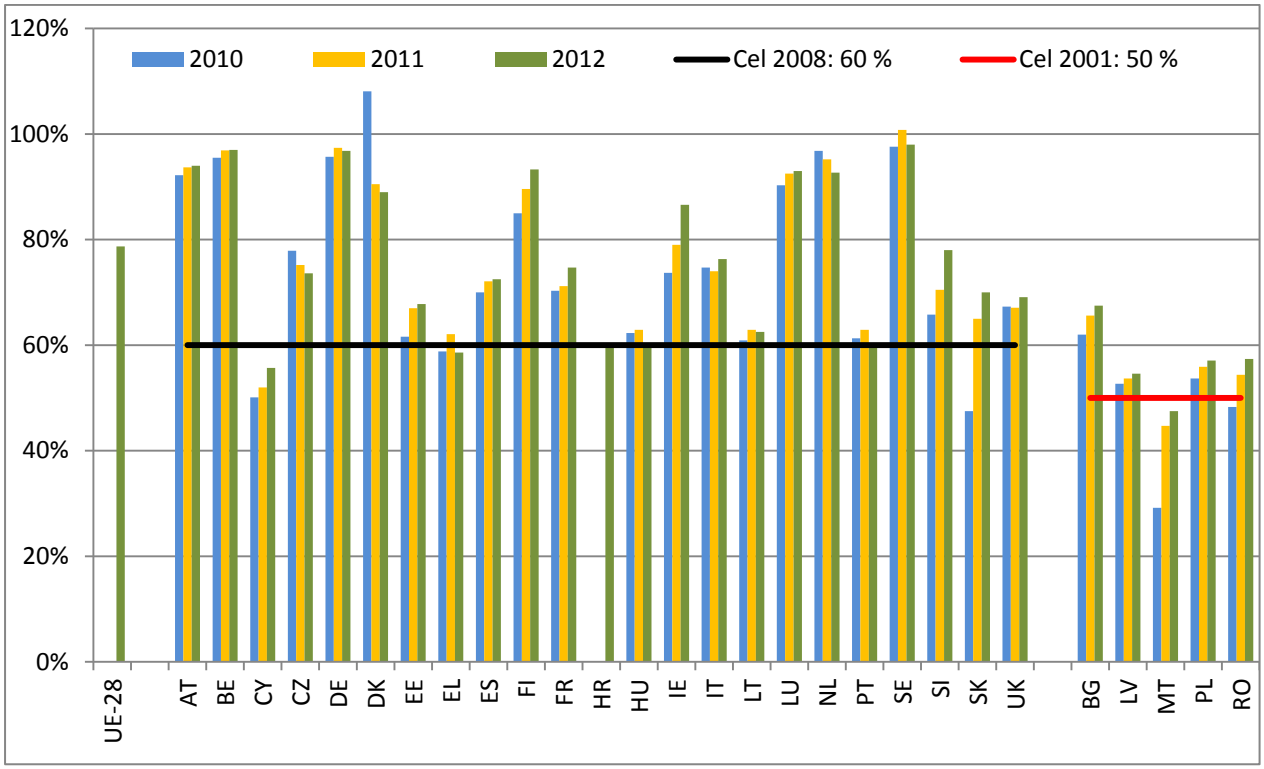
ZAŁĄCZNIK 5: OPAKOWANIA I ODPADY OPAKOWANIOWE

Opakowania i odpady opakowaniowe wytwarzane w państwach członkowskich (tony)

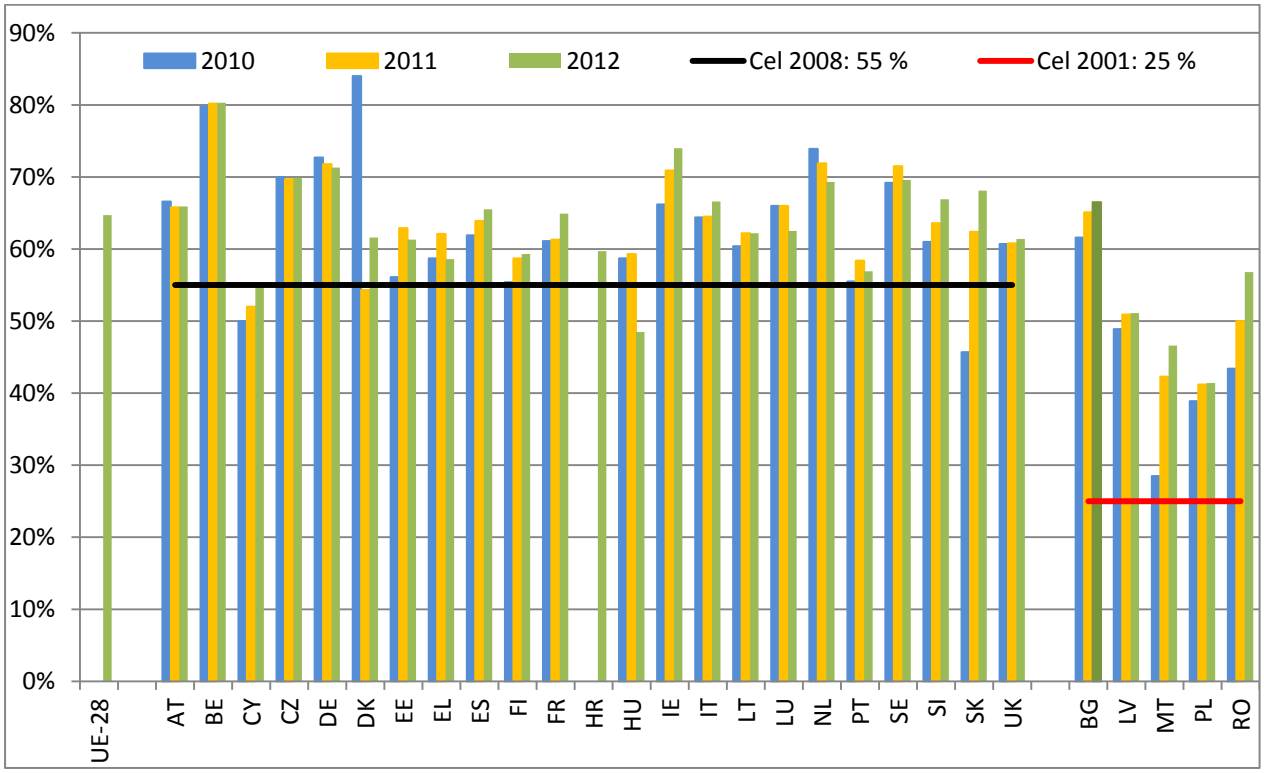
Źródło: EUROSTAT (kod online: t_env_wasst)

Odzysk odpadów opakowaniowych w państwach członkowskich (%)

Źródło: EUROSTAT (kod online: t_env_wasst)

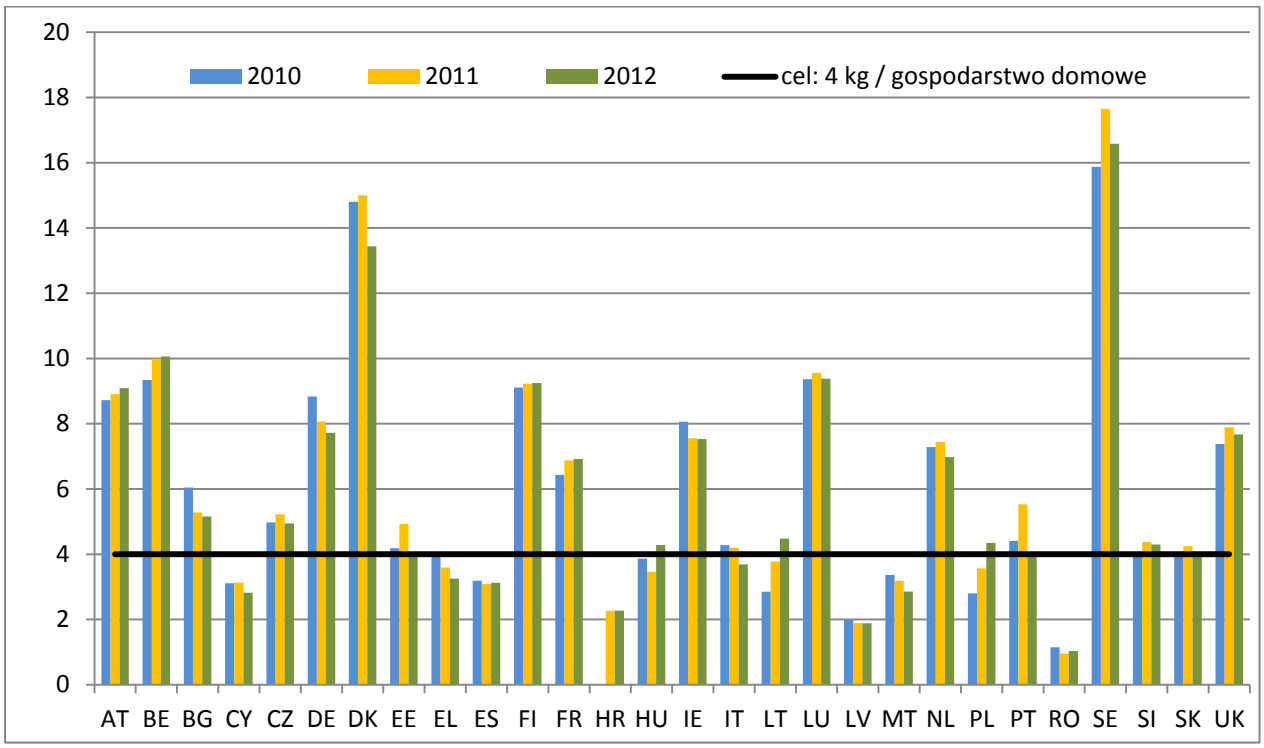
Recykling odpadów opakowaniowych w państwach członkowskich (%)

Źródło: EUROSTAT (kod online: t_env_wasst)

ZAŁĄCZNIK 6: ZUŻYTY SPRZĘT ELEKTRYCZNY I ELEKTRONICZNY

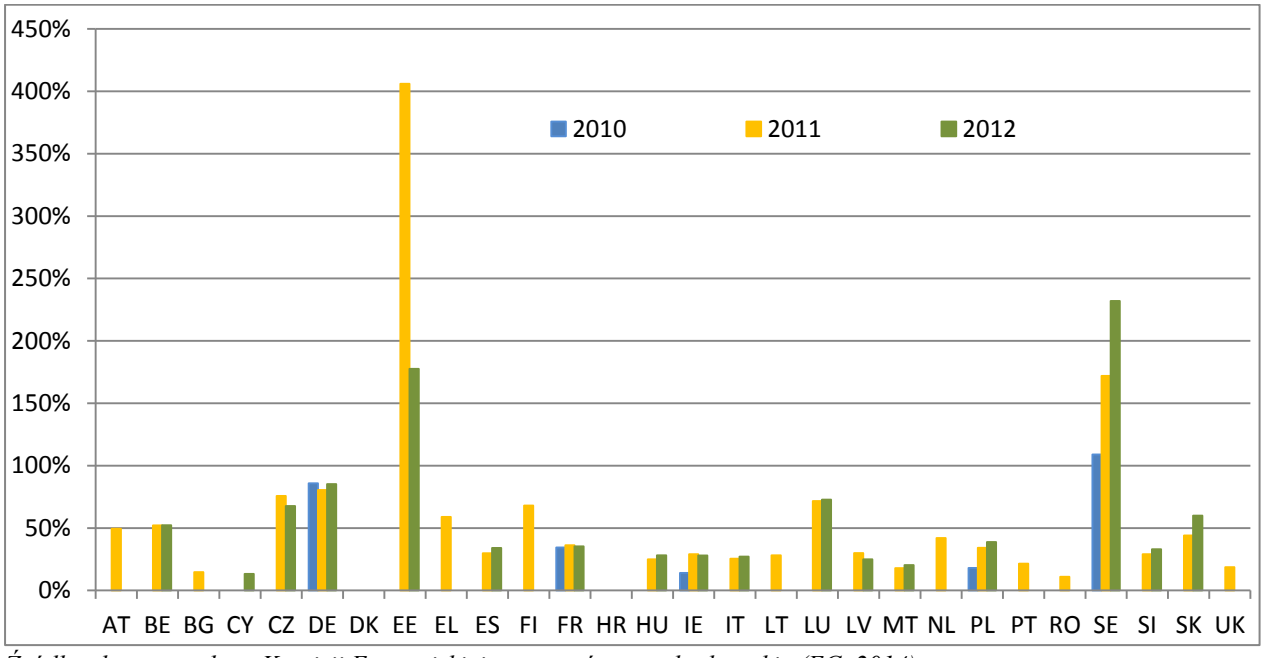
Łączna ilość zebranego WEEE pochodzącego z prywatnych gospodarstw domowych w państwach członkowskich (kg na mieszkańca)

Źródło: EUROSTAT (kod online: env_waselee)

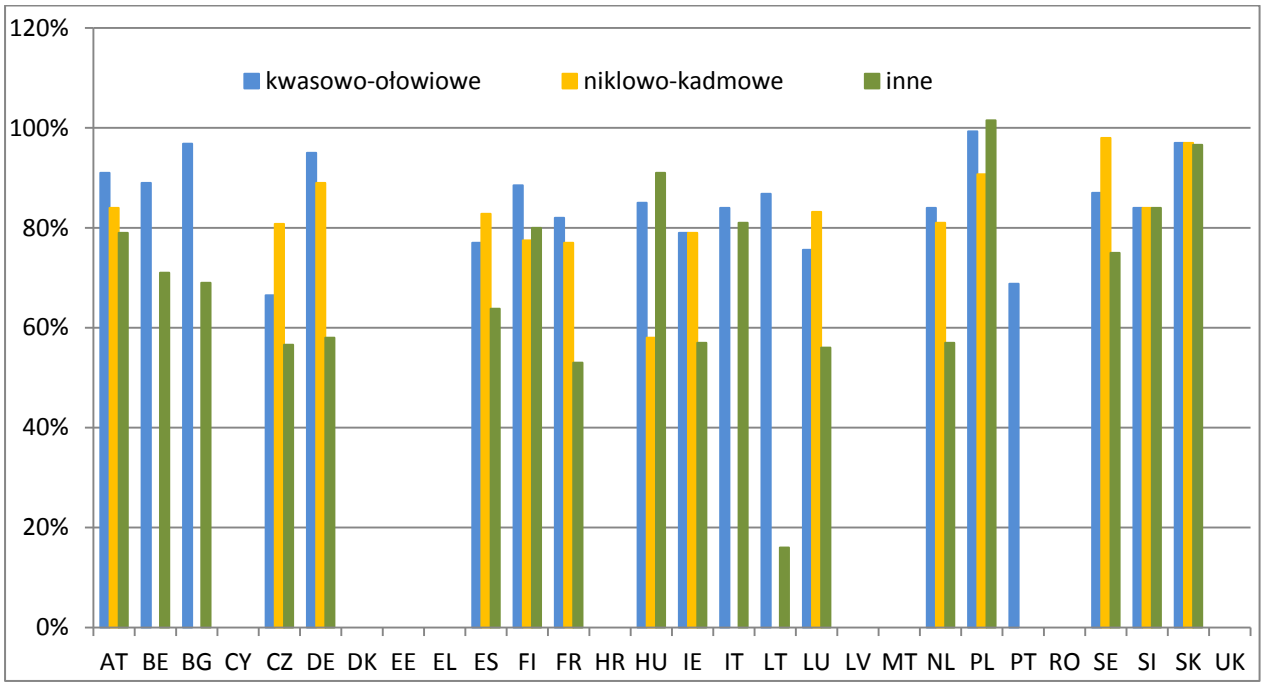
ZAŁĄCZNIK 7: BATERIE I AKUMULATORY

Zbieranie zużytych baterii i akumulatorów w państwach członkowskich (%)[29]

Źródło: dane przesłane Komisji Europejskiej przez państwa członkowskie (EC, 2014).

Wydajność recyklingu zużytych baterii i akumulatorów w państwach członkowskich (%)[30]

Źródło: dane przesłane Komisji Europejskiej przez państwa członkowskie (EC, 2014).

[29] Dla celów porównania poziomy zbierania obliczono jako średni poziom procentowy w podziale na rodzaje baterii.

[30] Dla każdego z państw członkowskich przedstawiono dane z ostatniego roku, aby zaprezentować wydajność recyklingu w przypadku poszczególnych rodzajów baterii w latach 2010–2012.